

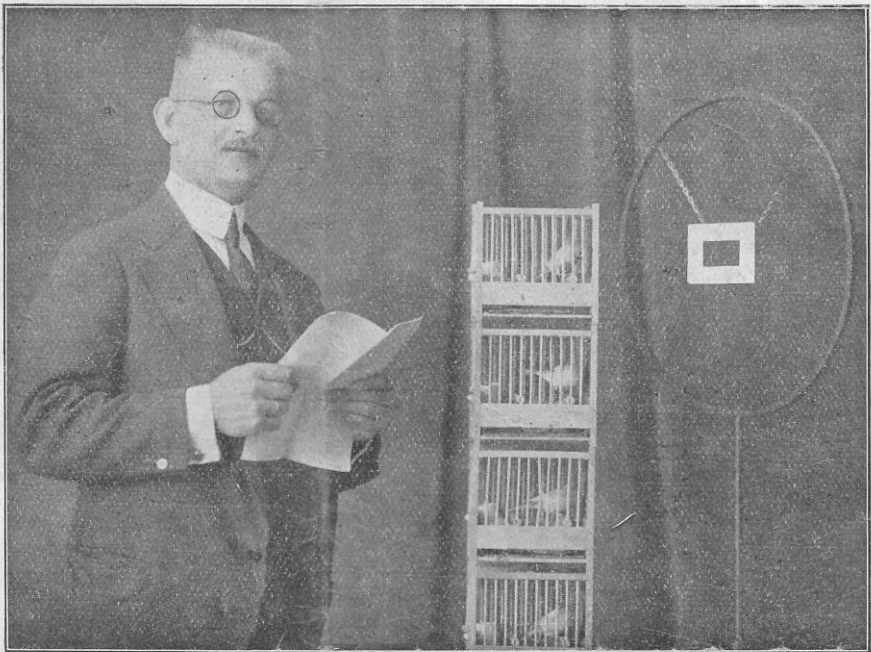
Interview met Karl Reich door Jan Van Limburg

In ONZE GEVLEUGELDE ZANGERS, Orgaan van den Alg. Ned. Bond voor Kanarieteelt en vogelbescherming. Achtste jaargang No. 43. 24 Mei 1929 p. 340 - 343

Door samenloop van omstandigheden hadden wij op 20 Februari j.l. eene ontmoeting met den bekenden Bremer kweeker, wiens naam eene wereld reputatie geniet, door de zangrichting, welke hij heeft weten te bevestigen in zijne Nachtegaal-Edelzangkanaries.

Geheel dicht bij onze grenzen had deze ontmoeting plaats en het speelt den heer Reich geweldig den voet niet eens te kunnen zetten op ons grondgebied — het land waar hij zooveel warme vrienden telde voor zijne zangrichting — wegens het ontbreken van den „Auslandspass“.

Toen wij aan tafel tegenover elkaar hadden plaatsgenomen, begon ons journalistenhart te popelen en weldra lagen de bloc-nota klaar en potlood er naast.

KARL REICH voor de microfoon te München.

Mijn gastheer scheen mijne bedoeling te begrijpen, want hij richtte tot ons de vraag of wij er belang instelden iets omtrent zijne kweekersloopbaan te vernemen, wat wij natuurlijk bevestigden.

De rijzige postuur van den heer Reich — die een man is in de kracht van zijn leven — richtte zich op en met eene vriendelijke buiging was hij bereid om te beginnen.

Reeds als knaap — aldus dhr. Reich — had ik eene voorliefde voor de vogelwereld. Van den straatjongen onder de vogels — onze musch — tot den merel heb ik ze gehouden, en zij vervulde mijne kinderziel met vreugde. Nooit heb ik mij echter zoo gelukkig gevoeld toen ik als jongen van tien jaar met Kerstmis een kooi met een kanarievogel kreeg.

De kweeker van 't diertje, een beste oude heer, goudsmid van beroep, werd spoedig voor mij eene aanzienlijke persoonlijkheid, die mij met groote liefde en geduld in de geheimen der kanarieteelt in wijdde, daar ik nog in 't zelfde jaar met nog een kweekpaartje, kanariekweeker werd.

Zooveel geluk als in de eerste jaren heb ik nooit meer gekend en nooit meer ondervonden.

Vogels bleven van toen af in de schooljaren en verder in de leerjaren, later in de jongelingsjaren in verschillende plaatsen en later na verkregen zelfstandigheid altijd mijne onafscheidelijke vrienden. Het voornaamste punt was voor mij *de zang* der vogels en daardoor werd ik een hartstochtelijke vereerder en verzamelaar der beste gevederde zangers der wereld. Wat er aan heerlijke zangers op de wereld bestaat is mij wel door de handen gegaan. Zoomede alle heerlijke zangers van 't Duitse woud. *Ik heb nooit* — en hier verhief zich aanmerkelijk zijne stem — *het geluk kunnen vergeten, dat mijn eerste kanarievogel mij bracht*. Ik was echter spoedig door het bezit der edelste zangvorsten t.a.v. de zangprestaties ten opzichte van den kanarievogel veeleischender geworden. Het zou mij niet gelukken zangers op te sporen die mij naar den zang bevredigen.

Ofschoon ik op groote tentoonstellingen voor hooge prijzen 't beste trachtte te koopen, gelukte het mij nooit, dieren te krijgen, welke een werkelijk meeslepend lied ten gehoor brachten. De heerschende moderichting liet slechts zangers met monotoon lied toe, wier zang mij en vele mijner vrienden geene bevrediging meer geven konden, het ons in tegendeel veelmeer vaak niet mogelijk maakte, de eentonigheid dezer zangrichting op den duur te verdragen, zelfs wanneer de aparte strofen van 't toerenarme lied op zichzelf volmaakt schoon waren.

Ik kon en wilde de kanarievogel niet ontberen, en daar 't mij zelfs bij

grootte uitgaven niet mogelijk was, iets bekoorlijks te bekomen, vatte ik op een zekeren dag 't plan op, voor mij en mijne vrienden zangers te kweken, welke onze zangwenschen bevredigen zouden.

Ik bracht het plan tot uitvoering, de kunst van den kanarievogel in zijn zang vrij zich te laten ontplooiën en van zuiver muzikaal aestetisch standpunt uit vrij door de opleiding en onder leiding van hun muzikaal kunnen daardoor te laten leiden, wat alles ons in den zang uit de keel in verrukking brengen kan, en probeerde bovendien zijn kunnen door de kunst van den nachtegaal te verrijken. *Ware sport mag nooit voor koene waagstukken terugschrikken om de hoogste prestaties te bereiken en geen gevaar duchten.*

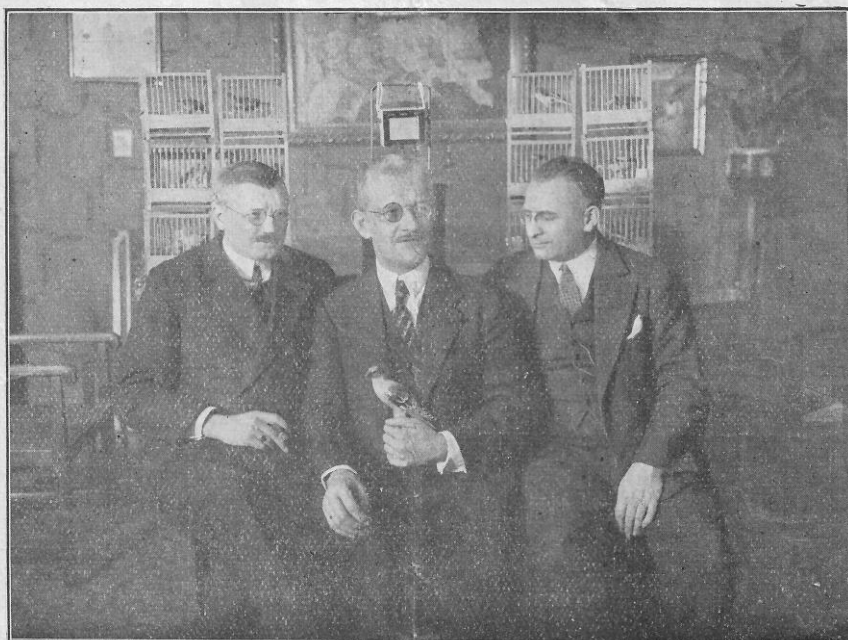
Dit geldt, zooals in iederen sport, om het hoogste doel te bereiken ook voor onzen kanariesport. Een groot deel van de massa der kweekers verzet zich echter uit instinctief onmachtgevoel tegen wat boven hunne krachten gaat. Dat is de moeilijke strijd, het tegen de ontaardingswetten op te nemen, waaraan enkele wondervolle toonvormen in 't bijzonder onderworpen zijn. In de kanariesport heeft dit deel der grootte massa geprobeerd, op voor haar gemakkelijker weg deze ontaardingshindernissen uit den weg te ruimen. Zij heeft door den druk der stemmenmeerderheid in de grootte bonden, tegen beter inzicht in van vroegere oudere meesters en waarschuwend stemmen van vooruitziende leiders, die in perfectie gebracht, wondervol klinkende toeren, die echter het gevaar der ontaarding in zich droegen, daardoor uit den weg trachten te ruimen, dat deze toonvormen en toeren in hunne beoordeelingspunten sterk gedrukt werden. De aansporing tot cultiveering dezer soorten van toeren ging daardoor verloren, het gevaar der ontaarding in vlak-klinkende toeren weliswaar ook, maar deze gemakkelijke strijd en waagmoed schuwende weg moest natuurlijk tot verwarring van het lied van den hedendaagschen zoogenaamden modernen kanariezing leiden, die in den volksmond niet ten onrechte als monotoom aangeduid werd.

Ik verlangde van mijne vogels beheersing van alle toonlagen zoowel van de diepste tot aan de hoogste tonen en verlangde de beheersching ook der hoogste tonen in edele, zuivere volmaaktheid.

Hoe de vioolkunstenaar de zachtste hoogste tonen uit zijn instrument moet weten voort te brengen, zoo beheerscht ook de kanarievogel de hoogste lagen, als hij in de beheersching geoefend wordt en daar de muziek *geene* toonlage ontberen kan, zoo lijdt ook het vogellied aan ziel, innigheid en voordracht en verarmt, als men uitroeit wat onontbeerlijk is

voor dat, wat meesterlijk uit de keel van een werkelijken meesterzanger klinken kan en moet.

Daar voor meesleepende muziek tot voortbrenging der wondervolste vocaaltonen dissonanten onontbeerlijk zijn, zoo is ook een vogellied zonder de laatsten nooit gevoelvol pakkend. Ik zag mijne taak ook derhalve daarin, den kanarievogel meesleepende dissonanten beheerschen te leeren. Gemakkelijk is mij deze taak niet geweest, maar zij is gelukt. Toonaangevende eerste Duitsche keurmeesters hebben mij dit zowel privaats als openlijk ter kennis gebracht; evenzoo door de verleening van 4 groote gouden medailles op groote Duitsche tentoonstellingen, zowel door benoeming van eereid van groote Duitsche kanariesport-vereeningen.

Voor de Microfoon op 2 Februari 1929. 1 Prof. Dr. Hans Düncker, 2 Karl Reich, 3 Dr. Pützell, Leider van den Hamburger zender.

Zouden de aanhangers mijner zangrichting en ik op een goeden dag eischen, dat de Deutsche Eenheidsschaal onze zangrichting door inlassching van eene rubriek voor nieuwe toonvormen in zich opneemt die aan ons streven beantwoordt en zij zou onzen eisch niet inwilligen, dan zou de Eenheidsschaal recht harer benaming verliezen en haar aanzien schaden. Een oproep tot aaneensluiting der liefhebbers der Nachtegaal-Edelkanariezangrichting zou een groote aantal van aanhangers samen brengen, die voldoende zou zijn, eigen groote sporttentoonstellingen te houden, en eene eigen nieuwe keuringsschaal samen te stellen.

De grootste gramophoonwerken der wereld, welke thans in alle werelddeelen den zang mijner Nachtegaaledelkanaries verspreiden helpen, dragen den roep en het aanzien dezer zangrichting vooral in 't groote publiek in alle werelddeelen en in eene mate, dat de dag komen zal, waar ook de leiders der groote kanariesportbonden, voor zoover zij heden nog in gevechtsstelling tegen mijne sportdoeleinden staan, den doek van de ooggen moeten laten nemen, dat niet hunne kerk slechts de alleen zaligmakende is. *Ik zal ook verder wegen weten te vinden, om het aanzien van den Deutschen kanariesport in het buitenland verder te verhoogen en te verspreiden.*

De heer Reich legde op dezen laatsten zin bijzonderen nadruk, die ons zeer opviel. Na eene korte pauze maakte wij van de gelegenheid gebruik hem te verzoeken ons eenige mededeelingen te doen hoe hij zijn plannen verder ten uitvoer bracht en met waar sportief enthousiasme wist onze aangename causeur ons hieromtrent te verhalen :

Zeer lang zweefde mij de gedachte door het hoofd, de eentonige geworden zang van den modernen kanarievogel daardoor te verlevendigen, dat ik op den weg van voorzang (zangkruising) door een der beste woudzangers nieuwe toeren in den kanariezang wenschte te brengen. Als ik in 't jaar 1910 begon deze gedachte te verwezenlijken, verzamelde ik 25 der beste zangers uit alle werelddeelen om mij : de Indische schamaliester, onze spotlijster, talrijke woudzangers, de Chineesche nachtegaal, de organist e.a. Uit dezen wedstrijd kwam als overwinnaar te voorschijn de nachtegaal. Het scheen mij de geschiktste als voorzanger voor mijn jonge kanariemannetjes.

Het was mij wel bekend, dat reeds vaak proeven genomen waren met nachtegalen om op den weg van voorzang door nachtegalen de kanariemannetjes nachtegaaltoeren bij te brengen. Dit was echter steeds mislukt, zoodat Dr. Karl Russ zulk eene proef beslist meende te moeten

afraden. Ik kende echter ook de fouten, die daarbij gemaakt waren. Deze bestonden daarin, dat men steeds verzuimde, 't geheele jaar door voor zingende nachtegalen te zorgen. Den jonge kanariemannetjes stond slechts twee maanden in het jaar een zingende nachtegaal ter beschikking. Dat was echter niet voldoende, om in den kanariezang de nieuw geleerde toeren zoo verzekerd vast te houden, dat de nachtegaaltoeren vast gemeen goed aan den kanariezang werden.

Zweeg na circa acht weken voorzingen de nachtegaal, dan drongen met elementair geweld de oorspronkelijke kanarietoeren weer door, de nachtegaaltoeren werden meer en meer vergeten of slechts gebrekkig voorgedragen. Van den geheelen edelen zang van den nachtegaal bleven slechts erbarmelijke restjes over, welke eerder er toe bijdroegen, het edele kanarielied meer te schaden dan te verfraaien. Het gold daar om het vraagstuk op te lossen, hoe men 't geheele jaar door over zingende nachtegalen beschikken kan. Hoe doelbewust ik daarmee te werk ging, blijkt daaruit, dat eerst geprobeerd werd het lied van den nachtegaal op de gramoffoonplaat vast te leggen. Het gelukte op verrassende wijze.

De tamme nachtegalen zongen hunne schoonste liederen in den hoorn. De platen zijn in den handel verkrijgbaar. Desondanks voldeed dit resultaat mij niet. De kunst van den gramoffoon kon niet geheel vervangen, wat de natuur gaf. Na vele moeitevolle proeven gelukte 't mij door bepaalde voeding en beïnvloeden der geheele levensvoorwaarden van den vogel (door wisselende temperatuur e.d.) de rui van den nachtegaal op ieder tijdstip van 't jaar te doen beginnen. Daar de zangdrift tijdelijk van den afloop der rui afhangt, zoo was daardoor de mogelijkheid geschapen, ook op elk tijdstip zingende nachtegalen te hebben, als men slechts over voldoende mannetjes beschikte. Vier nachtegalen waren doorgaans voldoende, om het heele jaar door zangers ter beschikking te hebben,

1. Van Januari tot April zongen kooivogels.
2. Van midden April tot einde Juni de versche gevangenen.
3. Van Juli tot October kooivogels, wier rui kunstmatig in den herfst verkregen was.

4. Van October tot Kerstmis kooivogels, die in Februari geruid hadden.

De hoofdlust van 't onderricht hadden No. 3 en 4 te dragen.

1 gaf den jongen kanariemannetjes de laatste opleiding.

No. 2 zorgde er voor, dat de zang ook gedurende den broedtijd niet in vergetelheid raakte. Men kan zich gemakkelijk voorstellen, welk eene moeite en geduld er noodig was om 't resultaat te bereiken. Hoe dikwijls

— aldus dhr. Reich — heb ik getwijfeld aan het succes en was vaak in verzoeking de proeven op te geven. Toch stond 't mij steeds duidelijk voor den geest, dat van het gelukken der voorproeven het resultaat van de geheele onderneming afhing.

Eene ander niet zoo'n moeilijk probleem moest echter nog opgelost worden, eer de onderneming van de proef plaats hebben kon.

De heden begeerde Harzervogels dragen hun lied doorgaans zacht voor, er op gelet, dat „rol” en „knor” steeds met gesloten snavel gebracht worden. Krachtige hoge fluiten en klingels, over 't algemeen, luide toeren, welke grootere steunmiddelen verlangen, gelden bij de keurmeesters als onfraai. De nachtegaaltoeren verlangen juist daarentegen zulke omvangrijkere, sterkere inspanning opgewassene steunmiddelen.

De Deutsche kanariëkweekers hadden zich voor 't grootste gedeelte zelf van het fundament beroofd, welke tot opnemng van een vurige natuurzang, als de nachtegaalzang is, noodzakelijk schijnt. Wat baat alle opleiding der geelrokken, die ernstig betwijfeld kan worden, als eenvoudig niet steunmiddelen aanwezig waren, om den voorganger na te volgen ? Ik zag daarom uit naar vogels, welken krachtiger tonen hadden. Ik had daarom 't oog bijzonder op de z.g. water- en kloek-vogels gericht, eene zangrichting, welke in Duitschland op het punt stond te verdwijnen, wijl deze toeren niet meer de verdiende waardeering onder de kweekers vonden. Maar de grondelementen juist van dezen zang waren den geschiksten bodem om daarop den nachtegalenzang te beproeven.

Het was in 't jaar 1911 als ik onder mijn vogels een bijzonder krachtig zingend mannetje met welluidende, zuivere tonen ontdekte. Ik noemde hem „Bär” (beer) en zag in hem den stamvader der nieuwe zangrichting, die ik mij voorstelde. Nu gold het daarvoor een geschikt wijfje te vinden. Daar blijkbaar de eigenschappen van een stam evenzoo door de mannetjes als door de wijfjes vererven, zoo moest ik zulke wijfjes eerst van krachtig zingende mannetjes kweeken. In 1913 was ik zoover, geschikt broedmateriaal voor mijne proeven in handen te hebben.

Een bijzonder krachtig wijfje was de „groenbonte”. Zij werd in 1913 met „Bär” gepaard en werd daardoor de stammoeder der nachtegaaledelkanaries.

De jonge mannetjes van 't jaar 1913 werden voor den eersten keer aan een nachtegaal ter opleiding gegeven. Wel is waar stond mij destijds maar slechts een nachtegaal ter beschikking. Ik had toen nog niet geleerd de

zangperiode van den nachtegaal te verschuiven. Het resultaat was derhalve dienovereenkomstig gering. Slechts een enkele vogel „Bär“-zoon, welke van „Bär“ en de „groenbonte“ afstamde, had in zijn eerste lentejaar 1914 iets van den nachtegaal overgenomen. Het waren slechts enkele tonen, maar zij waren mij zoo voldoende, dat ik besloot met dezen vogel verder te kweken. Weliswaar kwam 't jaar 1914 voor eene voortzetting van het experiment niet meer in aanmerking, daar „Bär“-zoon in den zang nog te ver terug was. De wereldoorlog met zijne onrust deed het jaar 1915 voor eene voortzetting der proeven ongebruikt voorbijgaan. Eerst in 't jaar 1916 — nadat ik voor den militairen dienst voor goed was afgekeurd — kon ik mijn kweekproeven planmatig voortzetten.

„Bär“-zoon werd met zijne moeder de „groenbonte“, de stammoeder, gepaard, en verkreeg daaruit naast anderen een man met ringnummer 118/16, welke reeds rijkelijker als zijn vader bij de nachtegalen in de leer ging.

Onderwijl was mij het gelukt het bovenaangehaald vraagstuk van het verschuiven der nachtegaalzangperiode op te lossen. Ik had het genoeg te constateeren, dat met het beginnende nieuwe jaar de best begaafde zoon van „Bär-zoon“, de even genoemde „118/16“ reeds eenige nachtegaaltoeren in staat was te brengen.

In 1917 kon wegens den wereldoorlog niet aan eene voortzetting der proeven gedacht worden, daar ik weer onder de wapens was geroepen. In het jaar 1918 kwam ik echter weer tijdig vrij, dat ik ze weer kon voorzetten. In het geheel bepaalde zich mijn mannetjesmateriaal op „118/16“ en een mannetje „176/16“, welke bij een in de leer was gedaan. Ik onderzocht destijds ook of de bastaardnachtegaal als voorzanger te gebruiken was, wat ik echter later opgaf. Aan wijfjes stonden mij eenige krachtige dieren ter beschikking, welke gedeelte van „Primus“ gedeeltelijk van „Bar-zoon“ afstamden. Bijzonder wil ik hier de „Kuifpauline“ gedenken. Zij was zoo krachtig, dat zij op den 7e dag van haar leven, waarop gewoonlijk alle overige vogels geringd worden, geen ring over het pootgewricht te krijgen was. Zij moest daarom in 1916 zonder ring in 't huwelijk treden, wat echter geene nadeelige gevolgen had voor hare nakomelingschap. Van haar kwam de beste man van het jaar 1918 („225/18“) voort. Verder was er, de „Kuif Niebuhr“, de dochter van man uit mijn stam, maar door een vriend van mij gefokt. Ook zij bracht bijzonder talrijke en goede nateelt, welke als wijfjes het volgend jaar veel gebruikt werden. „Kuifpauline“ en „Kuif Niebuhr“ zijn de oorzaak er van, dat in mijn

stam de kuif veel voorkomt, zoodat door een Duitschen geleerde die studie maakt van de verervingswetten tot het resultaat kwam, dat de oude fokkersuitspraak: „Kuif met kuif gepaard, geeft kaalkoppen” op eene vergissing berust.

Onder de jonge mannetjes van het jaar 1918 overtrof „228/18” zijne broeders en neven in buitengewone mate. Hij zong voor den eersten maal voor de keurmeesters en oogstte grooten lof. Ik besloot daarom in het volgende broedjaar (1919) hem alleen als fokman te gebruiken. Zijne zangkwaliteiten beteekende tegenover die van zijn vader een enorme vooruitgang. Hij bracht voor den eersten keer een lied, dat men werkelijk als nachtegaalzang beschouwen kon.

De voortuitgang was zoo groot, dat men, als het een lichamelijke eigenschap betrof het zeker van eene mutatie had kunnen beschouwen. „225/18” werd in het jaar 1919 dertig maal tot bevruchting gebruikt en bracht 72 gezonde jonge vogels. Ook nog in ‘t jaar 1920 leverde hij de beste zanger van dat jaar „3/20”.

Wel is waar had hij zich zoo ingespannen, dat zijn zang aanmerkelijk sterk was teruggegaan. In den zomer van 1920 was zijne kracht uitgeput. Hij stierf en werd als de overige vertegenwoordigers der dynastie opgestopt en in de vooroudersgalerij als bijzonder waardige zangers ingelijfd.

Het getal der buitengewone zangers had zich intusschen in het jaar 1919 sterk vermeerderd. De drie beste zangers uit ‘t jaar 1919 waren „61/19”, „161/19” en „165/19” alle zonen van „225/18”. Het bezit van zooveel edele zangers gaf mij de mogelijkheid, om in het volgend jaar mijne fokkerij uit te breiden; zonder gevaar voor inteelt, welke door mij overigens niet geschuwd was en daarom zeer te vreezen was.

De jaren 1920—1922 brachten dan eene sterke vermeerdering der op den stok gebrachte jonge vogels. Thans staan mij zoovele voortreffelijke zangers ter beschikking en zooveel krachtige wijfjes, dat wij ieder jaar goed en gaarne 300-400 jonge vogels op den markt brengen kan, allen van gelijkmatig gevormd zangkarakter. De zang zit zoodanig vast in mijn stam, dat de mannetjes van het voorafgaande jaar telkens als voorzangers voor de jonge mannetjes gebruiken kan, en de nachtegalen als voorzangers te ontberen zijn. Eene isolatieproef van Dr. Dünker en mijn persoon heeft aangetoond, dat ook de geïsoleerde vogels, welke noch nachtegalen, noch kanariezang gehoord hebben, de zang van mijne vogels, wanneer natuurlijk ook niet meesterlijk, maar toch in de, der nachtegalen karakteristieke wijze brengen.

De zang is dus voor den stam verworven en erfgoed geworden. Wij hebben dus het uitzicht, dat van jaar tot jaar een altijd grooter aantal dezer schoone waardevolle vogels hunne glorievolle loopbaan over de wereld zullen nemen.

In Januari van het jaar 1922 trad ik voor den eersten keer met mijne vogels op den grooten keurmeestersdag in Cassel in het openbaar op. Als iedere nieuwe zangrichting had ook ik met bevooroordeelde meeningen van ingevreten holrollers kweekers zwaar te kampen. Desondanks viel mij direct bij mijn optreden een eereprijs van Zuid-Duitsche kanarie-kweekersverenigingen ten deel, de eenige prijs die op dezen keurmeestersdag te Cassel ter vergeving beschikbaar was.

Nog grooter was het resultaat in December 1922 in Berlijn, waar mijne vogels voor de eerste vogelkenners van Duitschland te zingen, gelegenheid hadden, en naar het oordeel van bekende vogelkenners en vertegenwoordigers der wetenschap het beste was, wat ooit in Berlijn te hooren was geweest. Dat zij weder bekroond werden zij slechts terloops opgemerkt. Ondanks scherpe tegenstand der aanhangers der tot heden monotoom geworden richting, veroverden zich mijne Nachtegaal-edelkanaries na zwaren strijd achtereenvolgens op de groote Duitsche tentoonstellingen in Dresden 1924, Mannheim 1925, München 1927 en München 1928 de hoogste onderscheidingen, de „grootte gouden medaille”.

Altijd wordt bij de kanariekweekers en liefhebbers den wensch grooter mijne nachtegaal-edelkanaries te bezitten, resp. tot de zangrichting over te gaan. Het is zonder twijfel, dat slechts zeer goed muzikaal aangelegde kweekers dit moeilijk probleem ter hand kunnen nemen, maar voor hen zal het loon niet uitblijven, want de smaak der liefhebbers heeft zich beslist afgewend van den eentonigen zang der z.g. „Harzerrollers” en streelt met macht naar den nieuwsoortige afwisselenden zang der nachtegaal-edelkanaries.

Wij veroorloofden ons den heer Reich de volgende vraag te stellen:

Is het waar, dat U Belgische waterslagers gebruikt hebt om Uw doel te bereiken?

De oogen van mijn gastheer begonnen achter zijne brilleglazen te glinsteren, en met verheffing van stem antwoordde hij. Ik begrijp uwe vraag. Uw landgenoot Delvaux heeft met de beste bedoeling deze vraag indertijd in de A.K.Ztg. opgeworpen en ik neem het hem niet kwalijk. Terwille van de historische waarheid verklaar ik U op mijn eerewoord:

Neen!

Ik betrok indertijd Belgische waterslagers van den heer Peleman uit Antwerpen, maar voor mijne doeleinden kon ik ze niet gebruiken en deed ze spoedig van de hand. Ik leg daarop bijzonderen nadruk.

Hoe denkt U er over om ook eens op een Nederlandsche tentoonstelling van beteekenis in te zenden, om ook mijne landgenooten met uwe zangers te laten kennis maken ?

Daartoe ben ik gaarne bereid, was het enthousiaste antwoord en U zoudt mij zeer verplichten er mij tijdig van in kennis te stellen, waar ik kan inzenden.

Ik heb veel sympathie voor uwe landgenooten en ik denk met genoeg aan mijne relaties met de heeren Houwink en Noorduyn, die ik veel hooger schat, dan menigeen mijner landgenooten — aldus dhr. Reich.

De tijd was aangebroken om afscheid te nemen, wij begaven ons naar het station waar de trein reeds klaar stond om ons naar onze penaten terug te voeren. Met een krachtigen handdruk namen wij afscheid van onzen vriendelijken gastheer, die ons een hartelijk „Auf Wiedersehen” nariep toen de trein zich in beweging zette.

Imster
Vogelhändler

